

Sygn. akt I ACa 1110/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Beata Kurdziel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K.**

przeciwko **A. S., H. S.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt I C 938/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych A. S. i H. S. na rzecz strony powodowej kwoty po 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego M. S. (1) z Kancelarii Radcy Prawnego w K. ul. (...) kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1 242 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1110/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 listopada 2014 roku

W pismach z dnia 3 lutego 2012 r., z dnia 6 marca 2012 r. oraz dnia 5 czerwca 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty zawiadomił ZUS, że dalsze postępowanie egzekucyjne prowadzone z ruchomości oraz wierzytelności dłużnika nie przyniosło oczekiwanego skutku. W pismach tych Komornik Sądowy poinformował, iż przeciwko dłużnikowi jest prowadzonych szereg bezskutecznych postępowań egzekucyjnych, w których toku ustalono, iż dłużnik prowadzi działalność gospodarczą (...) w miejscu zamieszkania, K.- (...). Komornik wskazał również, iż nieruchomości objęta KW nr (...) była w 3/4 części własnością dłużnika oraz jego żony M. S. (2), jednak na mocy umowy z dnia 29 listopada 2010 r. część ta została darowana pozwanym H. S. i A. S.. Komornik Sądowy podał również, iż żona dłużnika M. S. (2) poinformowała o umowie rozdzielności majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009 r.

Sąd I instancji uznał, iż powództwo strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie, w oparciu o art. 527 k.c. Zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009 r. nie było wiadome stronie powodowej do czasu ujawnienia tej okoliczności w toku prowadzonych z jej inicjatywy postępowań egzekucyjnych. Z treści księgi wieczystej nr (...) wynika bowiem, iż zarówno umowa majątkowa małżeńska, jak i umowy darowizny z dnia 29 listopada 2010 r. zostały objęte tym samym wnioskiem

o wpis do sądu wieczysto – księgowego. Stosownie zaś do art. 47¹k.r.i o., małżonek nie może powoływać się względem innych osób na umowę majątkową małżeńską, gdy jej zawarcie oraz rodzaj były tym osobom wiadome. Zatem R. S. (1) nie może powoływać się względem strony powodowej na fakt zawarcia przez niego z M. S. (2) umowy majątkowej małżeńskiej. W konsekwencji zaś przyjął, iż wobec strony powodowej, w dniu 29 listopada 2010 r. R. i M. S. (2) przysługiwało – na prawach współwłasności ustawowej małżeńskiej – prawo własności udziału wynoszącego 3/4 części w przedmiotowej nieruchomości, który to udział darowali po połowie (czyli po 3/8 całości) pozwanemu H. S. pozwanej A. S.. Sąd Okręgowy uznał, iż strona powodowa wykazała, iż poprzez zawarcie najpierw umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009 r. a następnie umów darowizn z dnia 29 listopada 2010 r. na rzecz pozwanych doszło do zwiększenia stanu niewypłacalności dłużnika R. S. (1) w rozumieniu art. 527 §2 k.c. R. S. (1) działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, gdyż dłużnik musiał zdawać sobie sprawę z konsekwencji swojego postępowania w tym sensie, że zawierając umowę majątkową małżeńską a następnie przekazując tak istotny składnik swojego majątku pozwanemu H. S. spowoduje w ten sposób niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela. Sąd I instancji uznał, iż M. S. (2) również działała z pokrzywdzeniem wierzyciela. W trakcie trwania związku małżeńskiego M. S. (2) nie była co prawda informowana przez męża o jego interesach, jednak kiedy w końcu zorientowała się, że ma on problemy finansowe i prowadzone są przeciwko niemu postępowania egzekucyjne (zajęcie mebli etc.), przekonała go do zawarcia umowy o rozdzielności majątkowej oraz do przeniesienia przysługujących im udziałów w prawie własności działki nr (...) na rzecz dzieci, tj. pozwanych H. i A. S. – jak tłumaczyła, chciała w ten sposób zabezpieczyć materialnie dzieci w związku z „pozbawionym podstaw logicznych i ekonomicznych” postępowaniem ich ojca. Ponadto w ocenie Sądu I instancji art. 29 § 2 Ordynacji podatkowej oraz art. 47¹ § 2 k.r.o. nie pozostają ze sobą w kolizji, albowiem posiadają one w istocie różne zakresy zastosowania: przepis Ordynacji podatkowej jest przepisem bezwzględnie wiążącym adresata i znajduje zastosowanie po spełnieniu określonej w jego hipotezie warunków, natomiast art. 47¹ §2 k.r. i o. stwarza jedynie jego adresatowi możliwość powołania się (lub nie) na zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej uzależniając to od spełniania wskazanych w nim przesłanek. Sąd uznał, iż bez znaczenia jest, iż strona powodowa nie dysponuje wobec M. S. (2) decyzją o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej za długi publicznoprawne jej małżonka R. S. (1). Ogólnie rzecz ujmując wierzyciel, którego dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, może domagać się uznania czynności prawnej za bezskuteczną na podstawie art. 527 §1 k.c. także wtedy, gdy darowizny nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego dokonali dłużnik i jego małżonek. O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację złożyli pozwani zaskarżając wydany wyrok w części tj. w zakresie punktu I .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd, że zawarcie majątkowej umowy małżeńskiej z dnia 2 października 2009 roku nie było powodowi wiadome do czasu ujawnienia tej okoliczności w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych, podczas gdy z treści księgi wieczystej nr (...) wynikało, że zarówno umowa majątkowa małżeńska jak i umowa darowizny z dnia 29 listopada 2010r. zostały objęte tym samym wnioskiem o wpis do sądu wieczystoksięgowego DzKw/ (...) z dnia 6 grudnia 2010r. z uwagi na zasadę jawności ksiąg wieczystych wyrażoną w art. 2 ustawy o księgach wieczystych ;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do błędnego wniosku, że M. S. (2) zawierając w dniu 2 października 2009 roku umowę o rozdzielność majątkową, a następnie umowę darowizny swojego udziału w nieruchomości miała świadomość działania z pokrzywdzeniem wierzycieli dłużnika, co w konsekwencji doprowadziło do udzielenia stronie powodowej nadmiernej ochrony wierzytelności wskutek uznania za bezskuteczną umowy darowizny dokonanej przez M. S. (2) na rzecz A. S.;

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 51 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie i uznanie za bezskuteczną wobec ZUS umowy darowizny M. S. (2) na rzecz A. S., mimo, że na mocy umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009r. R. i M. S. (2) ustanowili rozdzielność majątkową wyłączającą odpowiedzialność żony za zobowiązania publicznoprawne R. S. (1);

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 47¹ k.r.o. w zw. z art. 29 § 2 ordynacji podatkowej poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że w/w przepisy nie pozostają ze sobą w kolizji, a w konsekwencji do uznania za bezskuteczną wobec ZUS umowy darowizny M. S. (2) na rzecz A. S. i udzielenia stronie powodowej nadmiernej ochrony wierzytelności;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 527 § 1-3 i art. 528 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i udzielenie stronie powodowej nadmiernej ochrony wierzytelności wskutek uznania za bezskuteczną umowy darowizny dokonanej przez M. S. (2) na rzecz A. S. oraz umowy darowizny dokonanej przez R. S. (2) na rzecz H. S. mimo braku przesłanki działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Mając na uwadze powyższe zarzutu apelujący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanych w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych i przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu odwoławczym, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, wskazując na niezasadność podniesionych przez skarżących zarzutów.

Sąd Apelacyjny podzielając ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmując je za własne, uzupełnił jedynie stan faktyczny sprawy o dodatkowe ustalenia, poczynione na podstawie niekwestionowanych w toku postępowania dokumentów:

Umową majątkową małżeńską z dnia 2 października 2009 r. umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009 r., rep. (...), R. S. (1) i M. S. (3) dokonali podziału dotychczasowego majątku wspólnego.

Dowód: akt notarialny z dnia 2 października 2009 roku Rep.(...)

Umowa majątkowa małżeńska z dnia 2 października 2009 r. jak i umowy darowizny z dnia 29 listopada 2010 r. zostały objęte jednym wnioskiem o wpis do Sądu wieczystoksięgowego DzKw/ (...) z dnia 6 grudnia 2010 r. Wpisy zostały dokonane 22 lutego 2011r..

Dowód: odpis księgi wieczystej nr (...) k. 24-33

Zauważyć jednak należy, że tylko pierwsze z tych ustaleń ma znaczenie dla sprawy, zaś drugie jest jedynie odpowiedzią na zarzut apelacji i nie ma wpływu na wynik sprawy, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem oceny sądu II instancji w pierwszej kolejności są zarzuty naruszenia prawa procesowego, bowiem ocena prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego możliwa jest dopiero po stwierdzeniu, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zastosowania prawa materialnego zostały dokonane przy prawidłowym stosowaniu przepisów procesowych.

Zarzut apelującego co do błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 2 października 2009 r. nie było stronie powodowej wiadome do czasu ujawnienia tej okoliczności w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych. Nie zmienia tego treść art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 707 z późn. zm) z uwagi na to, że zgodnie z art. 47¹ k.r.o. wierzyciel nie ma obowiązku dokładania jakichkolwiek starań w celu powzięcia wiadomości co do faktu zawarcia umowy majątkowej małżeńskiej przez dłużnika.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powołany przepis może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej. Pozwani zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. twierdzili, że niewłaściwa ocena dowodów skutkowałą błędnym ustaleniem, iż M. S. (2) działała z pokrzywdzeniem wierzyciela.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazany zarzut jest bezzasadny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie świadomości M. S. (2) co do działania z pokrzywdzeniem wierzyciela. Wskazać bowiem należy, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, gdy uświadamia sobie, że na skutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela z jego majątku. Wystarczy, aby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Podzielić również należy stanowisko, że istotna jest wiedza dłużnika, iż istnieje zobowiązanie, bez względu na to czy jest ono sporne, niewymagalne oraz, że w następstwie czynności prawnej określone składniki wyjdą z jego majątku, a w konsekwencji mogą wystąpić problemy z zaspokojeniem wszystkich lub niektórych wierzycieli w chwili jej dokonywania lub w przyszłości. M. S. (2) wiedziała o istnieniu wierzytelności, z uwagi na dokonane zajęcia przedmiotów ruchomych znajdujących się w domu, jak i przychodzące do męża zawiadomienia. Miała też w dacie czynności dokonania darowizny świadomość dokonanej przez nią i męża czynności prawnej na możliwość zaspokojenia wierzyciela. Pobudki M. S. (2), w postaci chęci zabezpieczenia przyszłości dzieci, wręcz potwierdzają, iż jej celem było zabezpieczenie sytuacji materialnej jej dzieci kosztem interesów wierzyciela. Zważyć również należy, że art. 527 § 2 k.c. i art. 528 k.c. przewiduje domniemania prawne co do świadomości działania z pokrzywdzeniem wierzyciela, które w niniejszej sprawie w żaden sposób nie zostały obalone.

Przechodząc do zarzutów naruszenie prawa materialnego, w pierwszej kolejności należy ustalić przedmiot umowy zawartej między R. i M. S. (2) w dniu 2 października 2009 r. Zgodnie z treścią art. 47 § 1 k.r.o. małżonkowie mogą przez umowę zawartą w formie aktu notarialnego wspólnie ustawową rozszerzyć lub ograniczyć albo ustanowić rozdzielność majątkową lub rozdzielność majątkową z wyrównaniem dorobków (umowa majątkowa). Umowa taka może poprzedzać zawarcie małżeństwa. Umowa majątkowa, w której dochodzi do ustanowienia rozdzielności majątkowej, dokonuje zmiany zasad przynależności do majątku wspólnego lub majątków osobistych określonych kategorii praw majątkowych. Intercyza powoduje, że od określonej w niej chwili prawa danego rodzaju nabyte przez małżonków będą wchodziły do ich majątków osobistych albo do majątku wspólnego małżonków na

innych, zmodyfikowanych zasadach, określonych w tej umowie. W treści umowy majątkowej małżeńskiej celowe jest skonkretyzowanie jej skutków poprzez wskazanie, jakie indywidualnie wskazane przedmioty majątkowe wejdą ewentualnie w wyniku tej umowy w skład majątku wspólnego, a jakie w skład majątków osobistych (uchwała SN z dnia 23 marca 1995 r., III CZP 32/95, OSNC 1995, nr 6, poz. 98). Umowa majątkowa zawarta między R. i M. S. (2) w punkcie II zawiera jedynie oświadczenie, w którym ustanawiają oni rozdzielną majątkową małżeńską i wprowadzają całkowitą rozdzielną majątkową. Tak zawarta umowa nie dokonuje podziału dotychczasowego majątku wspólnego, a tym bardziej nie sposób uznać by w skutek jej zawarcia doszło do podziału udziału przysługującego małżonkom w ramach wspólności ustawowej małżeńskiej w nieruchomości objętej księgą wieczystą (...). Na podstawie umowy z dnia 2 października 2009 roku małżonkowie S. w istocie dokonali rozdzielenia majątkowej na przyszłość (np. uzyskane w przyszłości przez jednego z małżonków wynagrodzenie będzie zaliczane do majątku osobistego tego małżonka, a nie jak dotychczas do majątku wspólnego) a nie podziału dotychczasowego ich majątku wspólnego. Zauważyć również należy, iż brak zamieszczenia przez notariusza oświadczenia w którym wskazałby chęć stron do dokonania zmiany w przedmiocie własności nieruchomości (wysokości udziałów) potwierdza, że zamiarem stron nie było dokonanie takiej zmiany, albowiem w przeciwnym razie notariusz który sporządził wskazany akt notarialny byłby obowiązany takie oświadczenie zamieścić, w oparciu o art. 92 ust 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991r. prawo o notariacie. Tak więc w wyniku zawarcia umowy majątkowej z dnia 2 października 2009r. R. i M. S. (2) w dalszym ciągu pozostawali współwłaścicielami nieruchomości w ramach wspólności ustawowej małżeńskiej i w związku z tym zgodnie z art. 29 ust 1 ordynacji podatkowej strona powodowa mogła prowadzić egzekucję z majątku wspólnego małżonków, a więc również z prawa własności nieruchomości przysługującego M. i R. S. (1) w ramach wspólności ustawowej małżeńskiej, co w skutek jednak dokonanych czynności prawnych przez małżonków tj. umowy darowizny z dnia 29 listopada 2010r. stało się niemożliwe.

Zarzut naruszenia art. 47¹k.r.o. z uwagi na treść zawartej umowy majątkowej małżeńskiej jest w istocie bezprzedmiotowy. Na marginesie można jedynie wskazać, iż małżonek może powoływać się względem innych osób na umowę majątkową małżeńską, gdy jej zawarcie oraz rodzaj były tym osobom wiadome. Z przepisu tego wynika jednoznacznie, iż małżonek niebędący dłużnikiem może powołać się na skutki zawartej intercyzy, ale wtedy musi udowodnić, że wierzyciel wiedział o intercyzie i jej rodzaju. Skoro więc pozwani powołują się na zawartą umowę majątkową małżeńską, to na nich, zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego, spoczywa ciężar dowodu okoliczności stanu wiedzy wierzyciela. Sam wierzyciel natomiast, nie ma obowiązku dokładania jakichkolwiek starań w celu powzięcia wiadomości co do wyżej wspomnianych okoliczności. Jeżeli zatem pozwani nie udowodnią, że zawarcie oraz rodzaj umowy majątkowej małżeńskiej były wierzycielowi wiadome, wówczas musi zgodzić się na to, iż intercyza będzie względnie bezskuteczna wobec wierzyciela jako „innej osoby”. Nie ma podstaw aby w niniejszej sprawie nie stosować art. 47¹ k.r.o. Wskazać bowiem należy, iż pomiędzy przepisem art. 47¹ k.r.o. a przepisem art. 29 § 2 ordynacji podatkowej nie zachodzi sprzeczność, która wykluczałaby zastosowanie któregoś ze wskazanych przepisów. Wskazane regulacje wzajemnie się uzupełniają stanowiąc spójną regulację prawną zgodnie z którą skutki prawne ograniczenia, zniesienia, wyłączenia lub ustania wspólności majątkowej nie odnoszą się do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem zawarcia umowy o ograniczeniu lub wyłączeniu ustawowej wspólności majątkowej, przy czym aby małżonek mógł się w stosunku do wierzyciela powołać na wskazaną umowę musi być ona wobec niego skuteczna, a więc musi wiedzieć o jej zawarciu i rodzaju. Przyjęcie innego poglądu doprowadziło by do sytuacji w której fakt zastosowania określonej regulacji byłby uzależniony od rodzaju wiarygodności, co jest nieuzasadnione z punktu widzenia obowiązujących przepisów, które takiego zastrzeżenia nie zawierają.

Niezasadny jest również zarzut pozwanych co do konieczności uzyskania przez stronę powodową decyzji wobec M. S. (2). Osobą trzecią w rozumieniu Ordynacji podatkowej jest podmiot, którego zasady odpowiedzialności zostały uregulowane w rozdziale 15 działu I o.p. Jest nią m.in. rozwiedziony małżonek płatnika, członek rodziny płatnika. Osobą trzecią w rozumieniu Ordynacji podatkowej nie jest natomiast małżonek płatnika. Nie jest on bowiem wymieniony w rozdziale 15 działu I o.p., a poza tym, zgodnie z art. 29 o.p. w zw. z art. 31 u.s.u.s. w przypadku osób pozostających w związku małżeńskim odpowiedzialność za nieopłacone składki obejmuje majątek odrębny płatnika oraz majątek wspólny płatnika i jego małżonka. Wyjątek dotyczy małżonków, którzy zawarli umowę o ograniczeniu lub wyłączeniu wspólności majątkowej, których wspólność majątkowa została zniesiona przez sąd, oraz małżonków

pozostających w separacji, jeżeli małżonek płatnika stale współdziałał z nim w wykonywaniu działalności gospodarczej i osiągał z niej korzyści (art. 111 § 1 i 4 o.p.). Na gruncie przepisów wcześniej obowiązującej ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych małżonek płatnika był zaliczany do grona osób trzecich i Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydawał decyzję o jego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek na podstawie art. 40 ust. 1 tejże ustawy. Obecnie przepisy zostały zmienione i małżonek płatnika nie może być uznany za osobę trzecią. Tak więc zarzut konieczności uzyskania wobec M. S. (2) decyzji jest bezzasadny gdyż wobec treści art. 29 o.p. mimo zawarcia przez małżonków umowy majątkowej małżeńskiej (w skutek której w rzeczywistości nie doszło do podziału majątku) podatnik ponosi odpowiedzialność z całego majątku wspólnego, a więc w tym zakresie nie potrzebuje decyzji wobec małżonka dłużnika.

Warto w tym miejscu odwołać się do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 71/11 (Lex nr 1147777) zgodnie z którym: „1. Majątek odrębny małżonka stanowi jego wyłączna własność, a majątek wspólny małżonków jest współwłasnością łączną. Cechuje się on tym, że w czasie trwania małżeństwa nie podlegają ani wyodrębnieniu udziały każdego z małżonków (cały majątek wspólny przysługuje w całości zarówno żonie, jak i mężowi), ani majątek wspólny nie może zostać podzielony. Oznacza to jednak, że majątek ten jest także majątkiem tego z małżonków, na którym spoczywa dług publiczny z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. 2. Odpowiedzialność majątkiem osobistym dłużnika oraz majątkiem wspólnym tego dłużnika i jego małżonka z tytułu długu publicznego, takiego jak należności dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne jest niezależna od momentu powstania obowiązku publicznego i obejmuje składki na ubezpieczenie społeczne, w zakresie których odpowiedzialność dłużnika wystąpiła przed powstaniem małżeńskiej wspólności majątkowej. Odpowiedzialność ta obejmuje cały majątek dłużnika, tj. wszystkie jego składniki w chwili realizowania odpowiedzialności i nie ma znaczenia, czy składniki te zostały nabyte przed, czy po powstaniu zobowiązania publicznoprawnego”.

Mając powyższe na uwadze orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.